

SZATHMÁRI ISTVÁN

Augusztus, október

Láttam a nőt a Váci utcához közel, az erkélyen, könyvvel a kezében, fürdőruhában a langymeleg októberben a le-föl sétálók fölött, ahogy a nap felé tartotta a színes fedelű olvasmányt, és ahogy csak úgy hunyorgott bele, igen, és a szeplőket is láttam a kissé megereszkedett testen, és a hónalj alig szőrzetét, és csodálkoztam nagyon, senki se nézett arra, a habcsókos erkélytartók fölé, a kiugró térre, a fehér, erős combokat sem bámulta senki, és azt se, hogy enyhe terpeszben állt, fekete lakkcipőben, és azon is csillogott a nap, vibrált, nemcsak a csíkos fürdőruhán, és olyan volt, mintha reflektor világítaná meg, napsziget volt az erkély, a maga virágaival, az amúgy borongós, sápadt időben, és ő csak állt ott, felvetett fejjel, büszkén, tudatosan, elszántan, mint színésznők teszik, ha úgy gondolják, fontos a szerep, amit rájuk bízta, a haja barna volt, majd lassan, ott előttem, vörösbe ment át, tán erősebbé válhatott a nap, nem tudom, és szikrázott mindenfelé, és csak néztem, bámultam őt, közben autók zúgtak, foltos munkaruhában zord férfiak létrákat cipeltek, a sarki borozóból hangos diáksereg lepte el a járdát, szombat volt, és valahogy be kellett jönnöm, a Csarnok a program ilyenkor, a bejárdott dolog, mégsem volt elég, tovább kellett mennem, a súlyos, barna táskával a kezemben, nézni mindent, mi körülöttem van, főleg a török étterem cifra kiírásait, a bent traccsolók fekete arcát, az izzó, csöpögő húst, a vörös masszát, ahogy vágják, kaszabolják, nyesik, érezni akartam a hagyma és a fűszer illatát, az elejtett szavakat kellett hallanom, a lakmározó arabok torokhangjait, a fröccsenő nyelvet, itt kéne dolgoznom, konstatáltam megint, vagy bemenni darab időre, és lenni ebben a világban, a hátsó helyiségben nargilé van, képzeltem mindig, ha erre jártam, finom, szép, vázalakú, átlátszó testtel, a csöve, mint vastag hernyó, tekeredik rá, és hozzák a szemet, a dohányt, a parazsat, és futnak a légbuborékok alatt, akárha pezsgő pezsegne sokáig, és félhomály lenne, meg brokátok a falon, fantáziálgattam, és olyan jó volt tudni valamit, hogy létezhet, igen, és már nem is volt nehéz a táska, romlandó a benne lapuló hús, és az a pár, foltos alma, mert vitamin is kell, mondja a rádió, írja az újság, de nem mentem be, hagytam csak így, úgy, ahogy nekem van, és mentem tovább, és akkor látom fejem fölött, mintegy az égbe kapaszkodva, a büszke, öntudatos nőt, a csíkos fürdőruhában, kissé szétvetett lábakkal, szája piros és vastag, olyan jól látom az egészet, pedig nincs is annyira közel, a könyv fedelén azonban már kivehetetlenek a betűk, és lapoz,

és mélyed, mélyed el nagyon a textíliában, az októberben, a szombat délelőttben, és a nap csak süti, mintha már révbe jutott volna, nincs miért kúszni vagy siklani tovább, és nem nézi senki emberfia, és fújni kezd a szél, a Duna most biztosan fodrozódik, gondolom, és meglibben a hajón száradó ruha, a bordó kombiné, mert asszony már ott is van, nincs mese, tele van ez a város nőekkel, még a föld fölött is akad, mint most, ha elmesélem a haveroknak, csak bólintanak, igen, már világos, a borozóba megyek, a finom de olcsó helyre, bár onnan nem láthatom a sellőt, a szeplőset és a könyvet, mindenhol asszony, amerre nézel, mondogatják a haverok, velük van bélelve a világ, puha húsuk melegen fogad, a kedvesem is mondta, még augusztusban, ugyan, ugyan, és mosolygott hozzá, bicikliztünk a barna folyó mellett, hosszú, hosszú kilométereket tettünk meg hévvel, nekibuzdulva, mintha siettünk volna valahova, előtte a hegyekben jártunk és zuhogott az eső, kápolnát láttunk az erdőben, majd egy nagy, szabad teret, széksorok voltak meg plasztik Jézusok, műanyagból minden, virág, kendő, Szűz Mária, még a picis szökőkút is, igen, és olyan boltívfeleség és volt, egészen közel a fákhöz, és rajta a csillagok műfényben égtek, éhes is voltam és fáradt, mégis lenyűgözött a látvány, sétáltam le-föl, tapogattam a székeket, a leomló levelet, a harsány, hivalkodó szirmot, és az eső csak esett, a kedvesem nevetett rajtam és bement a házba, ahol a remete lakott, a pirosarcú, szakállas ember, hatalmas hassal, düllelt harcsaszemekkel, az ablakok maszatosak voltak, az ajtó rozoga, és lassan sötétedni kezdett, vizelni mentem és legszívesebben egy fröccsöt ittam volna, de a falu messze volt, halvány fények gyúltak ki körülöttem, a szószéken villanygyertya égett, a rózsák és az átdöfött szívek rózsaszínek lettek, valami madár furcsa hangokat hallatott, és már nem esett annyira, hirtelen futásnak eredtek a felhők, felvilant a hold is, bemegyek én is, mondtam magamnak, és benyitottam a házba, füllelt levegő fogadott, az asztalon tányér és oldal szalonna, a kedvesem egy fehér bögréből ivott, a sparheiten nagy fazékban forrt a víz, csetres mindenhol, remete úr, mondtam, és akkor rámnézett, bajuszáról valami csepegett, elfordítottam a fejem és nem mondtam semmit.

Olyan hirtelen került sor erre az útra, este kilenckor még azt hittem, nem történik semmi, de utána mégis csörgött a telefon, ültem a szobában és néztem a himbálózó függőnyt, meg hogy néha egészen kicibálja a szél, viszi, el akartam menni, mégse mehettem, a kezem meg volt kötve, méléztam a szófán, és a nyár mintha ellenségem lenne, kitapintható, valami nagy, sötét, darabos test, pöffeszkedő, és csak gyűlt bennem a méreg, a keserv, és akkor hív a kedves, mehetünk, csak ide, persze, mert már csak minden persze, volt rá időm, megszokni, igen, és esett az eső, és a fák zúgtak fölöttünk, és sokat mentünk az alig ösvényeken, állatot is láttunk meg vérszínű bogyókat, és harangozni kezdtek

valahol messze, majd egymás után kondultak meg a harangok, csak úgy dübörgött felénk a hang minden irányból, kész zúgás volt már minden, mondani akartam valamit, de láttam, a kedves már úgyse értené, és olyan sokáig tartott ez az egész, szinte beleszédült az ember, és utána csönd, már-már kibírhatatlanul, később tudtam meg, a környező falvak nevei mind Szent-tel kezdődnek, és nyugtalan lettem, víz nincs erre, mondta a kedves, és másztuk az apró hegyeket, a remete úr a házban kancsó borral kínált, fűszeres, mondta, és széket húzott elő, forrt a víz a fazékban, paprikafűzér lógott velem szemben, és mállott, mállott a vakolat. Parasztasszonyok jöttek, tömött kosárral kezükben, kolbász, sonka, tök, és beszélgettek vígan, őszintén, kedvvel, és irigy voltam rájuk, irigy az egész világra, a pincében van az ágy, mondta a kedves, és húzott le magával, a dohos, piszkos helyre, a rogyadozó lépcsőn, lópokróc az ágyon, csak a cipőt vesszük, rúgjuk a sarokba, a fal az enyém, mondta, és érzem a mész szagát, fölöttünk hangok, csoszogás, lárma, aludni kéne, persze, és talán már alszom, piros képeket látok, szortyogó lávát, a villanyra ébrednek, egy rancos asszony húzza le tarka szoknyáját és alatta semmi, zarándok, súgja a kedves, nagyon messziről jött, és húzódunk arrébb, és fekszik oda ő is, arca egészen közel, már-már érzem az enyémen, és sípol és hörög, és motyog ismeretlen nyelven, végeérhetetlenül, akárha a rózsafűzér szemeit számolgatná, zuhannék álomba, mélyen el-el innét, zöldbe, feketébe, nem megy és szűrni kezd minden, vakaróznom kell, forogni a pici helyen, a plafont keresem, a nyitva hagyott ajtót, én fölkelek, mondom, és kimászom az ágyból, föl a romos lépcsőn, történjék bármi, a szabadban vagyok, látom a sötétlő fákat, a fekete eget, a plasztik paradicsomot, az alig hold pirinyó udvarát.

Reggel turisták jönnek. Vakít a nap. Hangos a vidék. Meleg lesz nagyon. Csak el ne olvadjon ez a más világ. Megyünk az erdőn. Derékig ér a fű. Virágok, bokrok. Nagyon sok madár. Lehúzom a kedvest. Le a sötét mélybe. Szorítom magamhoz. Kapaszkodom. Nyersen, erősen. Kétségbeesve. Egy pillanatra a vénasszony arcát látom a lombok fölött, de tüstént behunyom a szemem.

A biciklizés ezután jött. Hogy hazaértünk. És minden csak fokozódott bennem. A barna folyó hullámozott. Nem úszott rajta semmi. Annyira mondanom kellett volna valamit. Mégsem tettem. Leszálltam, levetkőztem, bedugtam a lábam a vízbe. Sokáig, nagyon sokáig maradtam így. A parti kocsmákból zene szólt és halakat sütöttek ott.

Utána ősz lett. Jöttek a hónapok sorban. És csak mentem a Csarnokba, és akkor látom a nőt, szeplősen, a fellegeken lógva, könyvestül, fürdőruhástul, a szép októberben, és gondolhattam bármit, a szombat csak szombat maradt. A kedvesem még beszélt a házról, ahol a remete lakott, a szent előtagú helyekről, a fűről, ami sűrű volt nagyon, mégis egyedül mentem a török étterem

előtt, a nyelvi zűrzavarban, és nem volt már ebben semmi furcsa, különös. A nargilét is egyedül akartam, és a bort is a sarki borozóban, és a haverok csak mondták, nőikkel van teli a város, vigyázni kell, nehogy baj legyen. Veszem elő a friss újságot, és olvasom a márványasztal felett, miközben a hús, az alma a barna táskában lapul, és néha arra gondolok, másként is lehetne ezt az egészet akár, de minek, és bólogatok, őszén, bölcsen, mint aki tudja, mi fán teremnek a dolgok, meddig és miért.

